

[Hølg Pedersen.]

mener jeg på forhånd er uacceptabelt, og overvejsen er altså om, hvorvidt det på forhånd kan være rimeligt at sige, at et betydeligt mindretal skal have mulighed for at rejse tiltale.

Det er altså de almindelige betragtninger. Det er begrundelsen for, at jeg har tilladt mig at bringe punktet frem. Men jeg vil yderligere tilføje, således som også ordføreren, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, var inde på, at jeg er ikke klar over, hvor langt grundlovens § 60 rækker, når der dér står i stk. 1, at

„rigsretten påkender de af kongen eller folkettinget mod ministre anlagte sager“.

Det er altså folkettinget, der skal træffe beslutning om tiltale; og om det betyder, at der derved er en slags forhåndsbeslutning på det punkt om mindretallets kompetence, det tør jeg ikke sige, men det er vist noget, man, hvis man overhovedet har interesse for det, i udvalget må søge at afklare nærmere.

Jeg takker altså til slut for ministerens positive indstilling og også for den positive indstilling hos det ærede medlem hr. K. B. Andersen og ordføreren for det radikale parti, det ærede medlem hr. Helge Larsen.

Så vil jeg slutte med det, som den højtærede minister for så vidt sagde med en henvisning til de misforståelser, der havde været — jeg ved ikke, om det var i anledning af det, det ærede medlem hr. Iver Poulsen sagde — at det i debatten ofte overses, at vi har et retligt ansvar. Det er ikke det, denne sag drejer sig om, men deraf kommer misforståelserne, og det vil jeg tillade mig at benytte som argument netop for dette lovforslags eller et lignendes gennemførelse: at der er misforståelser, og at allerede denne tvivl taler for, at et lovforslag af denne art bliver gennemført.

Aksel Larsen: Jeg ved da meget vel, at selve ordet „ministeransvarlighedslov“ ikke står i grundlovens § 13. Jeg kan på den anden side ikke forstå bestemmelsen om, at ministrenes ansvar bestemmes nærmere ved lov, anderledes, end at det for det første er futurum, er en løfteparagraf om, at det skal gøres, og for det andet, at det skal være en særlig ministeransvarlighedslov, og det

mener jeg ikke man kan klare ved hjælp af straffeloven eller andre lignende love. Det er fuldkommen rigtigt, at man overvejede i forfatningskommissionen i 1953, og man overvejede i folketinget, om man ikke helt skulle stryge bestemmelsen i § 13 om, at ministres ansvar bestemmes nærmere ved lov, men det er også rigtigt, at man bibeholdt bestemmelsen. Der kan naturligvis være forskellige grunde til, at man bibeholdt den, og jeg tvivler ikke om, at der var nogle, der gjorde det, fordi de frygtede misforståelser, men man bibeholdt den i alt fald, man kommer ikke uden om, at den står i grundloven, og jeg mener, at det er mere end tilstrækkelig begrundelse for, at vi bør have en ministeransvarlighedslov, og at man ikke kan tillade sig at se bort fra denne grundlovsbestemmelse.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen har indtryk af, at jeg overhovedet ikke har hørt, hvad den højtærede minister sagde om lovforslaget, og ikke kender hans stilling til det, og det ærede medlem var noget forbavset over, dels at jeg ikke har hørt det, og dels at jeg så kan tale om, at ministeren ikke er tilhænger af en ministeransvarlighedslov. Ja, nu kunne jeg jo bare dertil sige, at hvis den højtærede minister havde følt sig pikeret over mine udtalelser, var han sikkert selv mand for at svare og behøvede ikke at have en fuldmægtig til at gøre det. Men jeg skal da gerne oplyse tinget om, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen hos mig har fået oplysning om, at jeg var kaldt ud i vandrehallen til repræsentanter fra radioen, som var mødt med en båndoptager for at få min vise mening om det, der sker eller ikke sker i Bruxelles, og på samme tid kunne jeg ikke være herinde. Jeg skal samtidig sige, at jeg gik ud fra, at den højtærede minister ikke var tilhænger af en ministeransvarlighedslov, når han nu har benyttet 9 år til ikke at fremkomme med forslag til en sådan. Har jeg taget fejl og gjort ministeren uret, beder jeg naturligvis om undskyldning.

Iver Poulsen: Når den højtærede minister udtaler, at han forstår min triumf, kan jeg deraf slutte, at ministeren ikke kender mig, for hvis der havde været tale om triumf, var det blevet helt anderledes toner.